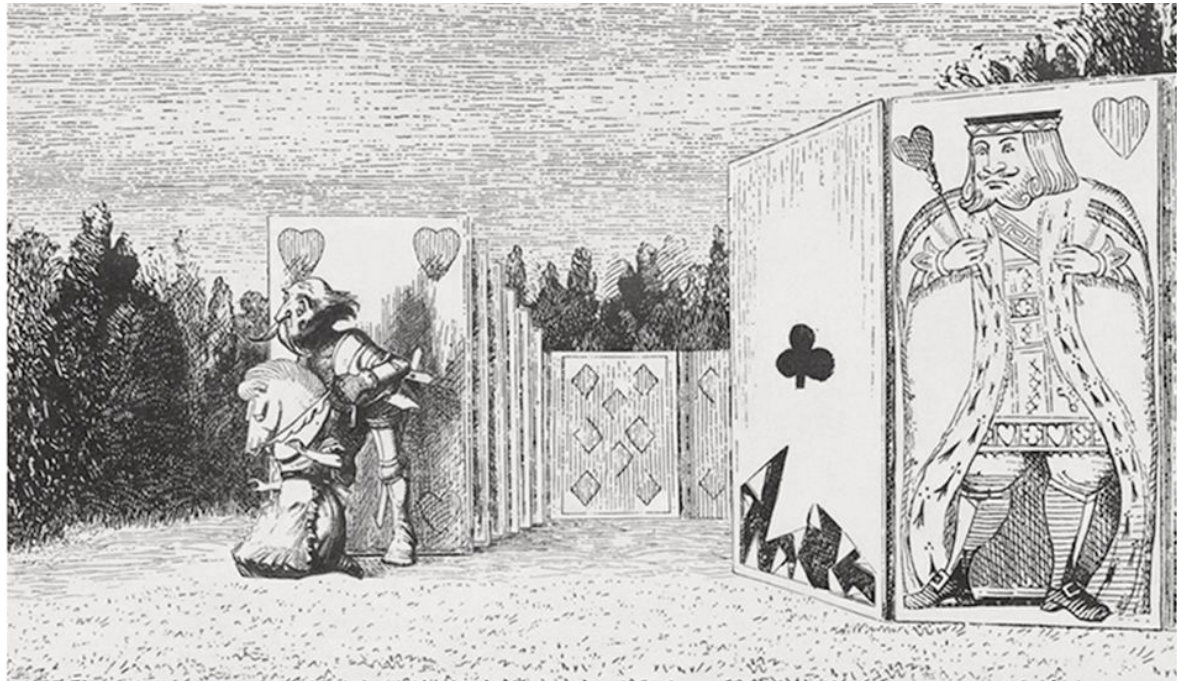

Per Wizén, "Subterranean" Underlandet lockar oss – och glider undan

Per Wizén, "Horse Around III", 2016, collage och fotografvyr (detalj). Foto: Cecilia Hillström Gallery

Dubbelnaturen blir central i Per Wizéns verk där han fångar den del av oss som styrs av begär och drifter. I John Tenniels illustrationer till böckerna om Alice i Underlandet hittar han ständigt nytt material.

Per Wizén, "Subterranean"

Utställning

Var: Cecilia Hillström Gallery, Hälsingegatan 43

TOM 17 december

I en av de mest kända (och mest förvirrande) passagera av "Alice i spegellandet" försöker den vite riddaren förklara skillnaden mellan vad något heter och vad något kallas. Alla Alices ansträngningar leder bara till nya missförstånd; den berörda sången heter en sak, men dess namn kallas något annat. Detta är i sin tur något helt annat än vad själva sången kallas. Lewis Carrolls två böcker om Alice är mästestycken i undanglidandets konst. Ingenting är någonsin vad det verkar vara, eller också är det så precist beskrivet att förklarandet bara leder till förvirring. Inte undra på att Tove Jansson, vars illustrationer man nu kan se på Millesgården, insisterade på att betona det svarta och mörka i den berättelse som Bonniers ville se som en gullig barnbok.

Inte undra på att Alice i underlandet är en så frekvent referens i science fiction, till exempel i filmen "The matrix"; det är ju så tacksamt att fråga sig vilken av världarna som är den "verkliga". Inte heller undra på att Per Wizén så ofta återkommer till John Tenniels originalillustrationer till Carrolls böcker. I dessa hittar konstnären ständigt nytt material att fördjupa sig i.

På Cecilia Hillström visar Per Wizén ett antal fotogravyrer som utgår just från Tenniels bildvärld. Wizén gör collage av det material som redan finns i originalbilderna, men strukturerar om dem så att andra narrativ blir synliga.

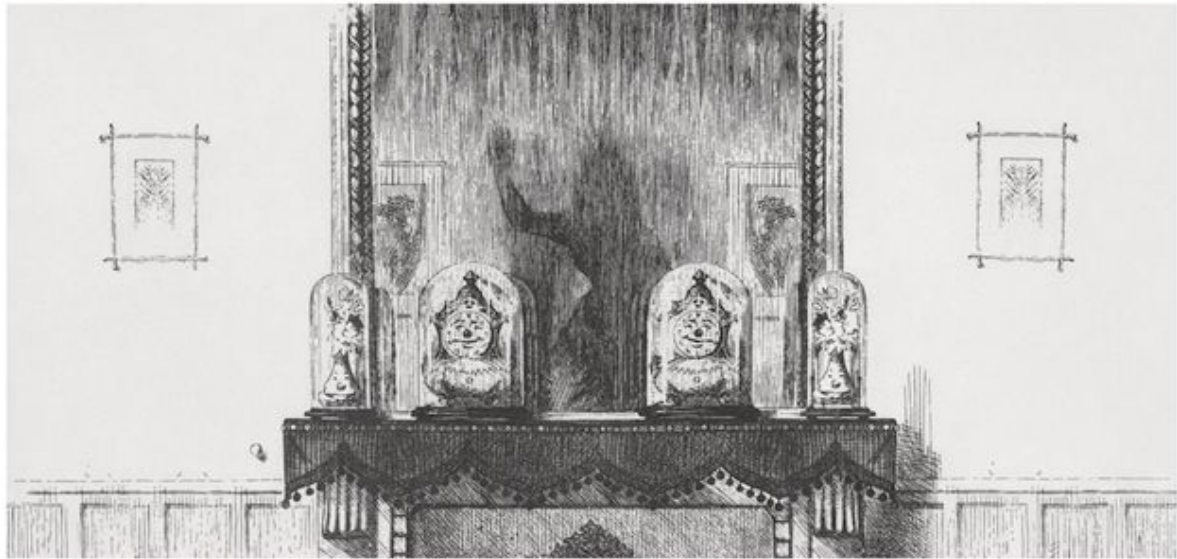
Kanske kan man säga att Wizén söker bildens omedvetna; det som finns där utan att vara riktigt synligt. Genom att på så vis titta "bakom" bilden skapar han verk som behandlar vårt omedvetna, den del av oss som styrs av begär och drifter men som vi ändå inte riktigt har kontakt med.

Horse Around V, 2016, collage och fotogravyr. Foto: Cecilia Hillström Gallery

När jag tittar på de omsorgsfullt utförda collage blir det tydligt för mig hur personliga de är. Wizén skär för hand ut och frilägger de bildfragment som han sedan monterar och reproducerar. Man kan därför också säga att verken till stor del handlar om konstnärens omedvetna, där den meditativa skapandeprocessen blottlägger det egna begäret.

Med utställningen "Subterranean" rör sig Per Wizén mellan olika nivåer av dolt och synligt, och behandlar frågor om begär och identitet, där dubbelnaturen blir central. Verket "Smoke and mirror" är en nyckel, när jag tittar på spegeln blir jag efter ett tag osäker på vilken sida om den som verkligheten finns. Med utgångspunkt i denna osäkerhet, behandlar sedan Wizén relationen mellan den vite riddaren och Alice.

Smoke and Mirrors I, 2016, collage och fotogravyr. Foto: Cecilia Hillström Gallery

Hos Per Wizén ligger inte fokus på den sångtitel som gäckar Alice, utan (identitets)spelet mellan henne och riddaren. I sviten "Horse around" har riddarens springare nästan reducerats till en schackpjäs, fast Wizén har satt hästens huvud på Alices kropp.

Underkuvad tvingas flickan in i riddarens verklighet, som om konstnären vill peka på språkets performativa möjlighet att forma vår tillvaro. Å andra sidan visar det sig längre fram i sviten att Alice även finns inuti riddaren. I "Horse round IV" tränger hennes huvud sonika fram ur riddarens kropp.

Lika skickligt som Lewis Carroll dribblar bort sina läsare, spelar Per Wizén på föreställningar om makt, dominans och (bild)språk. Hotet som kommer utifrån kommer också inifrån. Den dominerade är också den dominanta.

Om mötet mellan Alice och den vite riddaren skriver Carroll: "Bland allt det besynnerliga som Alice såg under sin färd bakom spegeln var det ingenting som hon alltid mindes så tydligt som det här." Det förstår jag verkligen. Ändå kan jag också kallas förvirrad. Fast det bara är så det heter.

Håkan Nilsson